

‘Ons huis was in één klap onbewoonbaar’

Sommige dingen heb je écht niet in de hand. Maresa, Wijnanda en Marga weten daar alles van. Door een ingrijpende gebeurtenis werd hun woning in één klap onbewoonbaar. “Ons huis werd verwoest door een tornado... Dat verwacht je toch niet in Nederland?”

‘We schrokken ons kapot. De verf bladderde van de muren en bij de eettafel stroomde er zelfs water uit de lamp’

Maresa (34, storyteller) is getrouwd met Stefan (37, IT-specialist) en moeder van Ivy (7). Na een rondreis in Amerika in 2012 stond ze thuis vervelend nieuws te wachten.

“Mijn man en ik kwamen net terug van een lange reis door de VS toen we op Schiphol werden opgewacht door onze moeders. Aan hun bezorgde blikken te zien, moesten ze ons iets vertellen. Al snel kwam het hoge woord eruit: er was wat gebeurd in ons huis. Door een grote overstroming stond alles blank. Blijkbaar was er iets misgegaan met ons overstortventiel. Ik had geen idee wat dat betekende, maar kwam er later achter dat een overstortventiel de waterdruk in een cv-ketel op peil houdt. Door onbekende reden was het knopje van ons overstortventiel eraf geschoten, waardoor het water in onze cv-ketel én waterleidingen er met veel kracht was uit gespoten. Niemand had iets gemerkt, totdat onze burens een grote vochtige vlek op hun muur zagen. Voor de zekerheid schakelden ze vrienden van ons in en zij namen een kijkje bij ons thuis. Ze troffen een enorme waterravage aan. Vol ongeloof hoorden mijn man en ik het aan. Door de adrenaline waren we in één keer van onze jetlag af.

Eenmaal in ons huis schrokken we ons kapot. Zowel

op de boven- als de benedenverdieping was duidelijk zichtbaar dat er een overstroming was geweest. De verf bladderde van de muren en bij de eettafel stroomde er zelfs water uit de lamp. Hoewel je niet meer – zoals de buurman zei – van de trap kon surfen, schrokken we van de staat van ons huis. Ergens hadden we gehoopt dat we wel thuis konden slapen.

Kamer voor kamer gingen we af. Her en der waren door een schadebedrijf industriële vochtvreters neergezet om de grootste schade te beperken. Elke keer vonden we weer spullen die zeiknat waren. Het ergste vond ik mijn trouwjurk: die was helemaal verknald. Door alles wat we aantroffen, leek het of onze basis weg was. Dat was zo gek. Ons huis was in één klap onbewoonbaar geworden. Ik kon wel huilen, maar slikte mijn tranen weg. Er moest zo veel worden geregeld, er was gewoon geen plek voor emoties.”

WÉÉR LEKKAGE

“Met veel geluk vond ik een vakantiehuisje in de buurt. Daar woonden we ongeveer een maand terwijl onze eigen woning volledig werd opgeknapt. Van de vloeren tot de meubels én de muren, alles moest vernieuwd of hersteld worden. Het kostte onze verzekering zeker zo’n veertigduizend euro. Ook moesten we veel spullen weggooien. Maar mijn trouwjurk kon ik niet wegdoen: liever iets dan niets. Sinds 2019 wonen we in een ander huis. Hoewel het heel uitzonderlijk is dat er lekkage ontstaat, gebeurde het in ons nieuwe huis wéér: een van de pijpen van de waterleiding in de meterkast was niet goed aangesloten. Gelukkig waren we er dit keer direct bij en konden we de schade beperken. Voor de zekerheid draaien we sindsdien de hoofdkraan dicht of blijft er iemand in ons huis als we op vakantie gaan. Dit willen we echt niet nog eens meemaken.” →

‘NIEMAND HAD IETS GEMERKT, TOTDAT ONZE BUREN EEN GROTE VOCHTIGE VLEK OP HUN MUUR ZAGEN’

‘Voor mijn kinderen vond ik het ’t ergst. Al hun knuffels en speelgoed waren stuk of niet meer bruikbaar’

Wijnanda (41, cateraar) woont samen met haar man David (50, technisch adviseur) en hun dochters Nicky (17) en Anouk (13). Door een grote brand in 2017 konden ze een jaar lang niet in hun huis wonen.

“Het gebeurde op een zomerse zaterdagochtend. Er was brand op de verdieping waar mijn schoonouders woonden. Samen met hen, de twee gezinnen van mijn zwagers en nog een buurman delen mijn man en ik een groot voormalig hotelpand. We hebben allemaal ons eigen appartement, maar wonen met z’n allen onder één groot dak. In een van deze appartementen woedde dus een grote brand. Toevallig waren mijn schoonouders net die dag op vakantie gegaan. Voordat ik het wist, keken we met alle bewoners toe hoe de brandweer de grote brand probeerde te blussen. Het klinkt misschien gek, maar ik was me toen nog niet bewust van de ernst van de situatie. Ik ging ervan uit dat we snel weer terug mochten naar ons eigen huis. Zo’n vier uur na de brand mochten we onder strenge begeleiding van de brandweer heel even onze woning in om wat spullen te pakken. Het was vreselijk wat we allemaal zagen. We hadden niet alleen veel rookschade, maar ook een ingestort plafond. De brandweer had kunnen voorkomen dat de brand op onze woning was overgeslagen, maar door het langdurig blussen was het

plafond naar beneden gekomen. Hierdoor lag de vloer bezaaid met grote stukken beton. Omdat er nog meer instortingsgevaar was, moesten we heel voorzichtig lopen. Het was onwerkelijk. Ik pakte onze paspoorten en griste nog wat foto’s mee. De rest van onze spullen was niet meer te redden. Voor mijn kinderen vond ik het ’t ergst. Al hun knuffels en speelgoed waren stuk of niet meer bruikbaar. Ze hadden het er zelf ook erg moeilijk mee. Die nacht sliepen we in een hotel. Ook de rest van onze familie vond een plek om te overnachten. Mijn man lichtte zijn ouders in. Zij waren net als wij in shock, maar besloten alsnog wat van hun vakantie te maken. Thuis konden ze toch niks doen.”

BUDGET VOOR NIEUWE SPULLEN

“Vervolgens begon het geregeld. Van de verzekering kregen we een dagvergoeding voor huisvesting. We vonden onderdak in een chalet op een vakantiepark. Het was een beetje behelpen, maar met veel hulp uit onze omgeving wisten we er een tijdelijk thuis van te maken. Het hielp ook dat we van de verzekering een budget kregen om nieuwe spullen en kleding te kopen. Hoewel we, vooral voor de kinderen, ons best deden om nuchter met de situatie om te gaan, merkte ik dat de meiden toch angstig waren voor een nieuwe brand. Door steeds met ze te praten en ze gerust te stellen, werden ze langzaam minder bang. Uiteindelijk konden we na een jaar allemaal terug naar onze woningen. Alles was gerenoveerd. Net als wij waren de andere bewoners veel kwijtgeraakt; mijn schoonouders hadden alleen hun twee koffers met kleding en spullen nog. Als ik er nu aan terugdenk, overheerst bij mij vooral dankbaarheid. Het was een heftige ervaring, maar het had zo anders kunnen aflopen. We hebben het er nog geregeld over met z’n allen. Doordat we in hetzelfde schuitje zaten, hebben we veel steun aan elkaar gehad. Gelukkig kunnen we het allemaal navertellen.” →

‘DOOR HET BLUSSEN WAS HET PLAFOND NAAR BENEDEN GEKOMEN. DE VLOER LAG BEZAAID MET GROTE STUKKEN BETON’

'We reden ernaartoe. Overal op straat lagen dakpannen en omgevallen bomen'

Marga (38, weddingplanner) is getrouwd met Ferry (43, medewerker risicobeheersing brandpreventie) en moeder van Sven (10) en Ryanne (9). Twee jaar geleden werd hun nieuwe woning door een tornado verwoest, nog voordat ze erin hadden gewoond.

"Het was liefde op het eerste gezicht. Begin 2019 bezichtigde ik samen met mijn man een huis in een dorp verderop. We kwamen uit de stad, maar wilden meer rust. Het huis was ideaal. Het was groot en we hoefden er weinig aan te doen. Tot onze grote vreugde werd ons bod direct geaccepteerd. Drie maanden later zouden we passeren bij de notaris. Het huis waar we toen nog in woonden, verkochten we in de tussentijd. Kort na de sleuteloverdracht van onze nieuwe woning zouden we het opleveren. En toen was er opeens – zo'n zes weken voordat we uit ons oude huis zouden weggaan – een tornado op die superheftige dag, dinsdag 4 juni 2019. Een tornado... Dat verwacht je toch niet in Nederland?"

Ik was aan het werk en buiten stormde en regende het hard. Daar had het nieuws al voor gewaarschuwd, maar niemand had ook maar een vermoeden dat het zo uit de hand zou lopen. Onverwachts belde mijn man. Hij werkt als vrijwilliger bij de brandweer en had van collega's gehoord dat er een tornado van 150 kilometer per uur over ons nieuwe huis had geraasd. In shock hoorde ik het aan. Snel reden we ernaartoe. De straat

lag bezaaid met dakpannen en omgevallen bomen. Ook ons huis had veel schade. In de garagemuur zat een groot gat, de schoorsteen was omgeklapt, de bovenkant van de dakkapel was weg en er ontbraken een heleboel dakpannen."

ONBEWOONBAAR

"Door de grote schade werd het huis onbewoonbaar verklaard. Omdat het officieel nog niet van ons was, waren we niet verzekerd. De huidige bewoners waren dat wel, maar het was totaal onduidelijk hoe hoog het schadebedrag precies was en wanneer alles hersteld zou worden. Zelf ons droomhuis opnieuw opbouwen, was geen optie; de kosten zouden waarschijnlijk erg hoog worden en daar kregen we geen hypotheek voor. Ondertussen konden we ook niet terugvallen op onze oude woning. We moesten er binnen korte tijd uit en ik had geen idee waar we konden wonen. Met pijn in ons hart trokken we ons terug uit de koop. Omdat ons huis niet kon worden opgeleverd in de staat waarin we het hadden gekocht, lukte dat zonder extra kosten. Gelukkig konden we in overleg met de kopers de overdracht van ons oude huis iets uitstellen. Razendsnel kochten we een andere woning waar we direct in konden, vijf minuten bij ons droomhuis vandaan. Het was iets groter, maar vanbinnen moest echt alles vervangen worden. Toch waren de kosten daarvan veel minder hoog dan een compleet herstel van ons droomhuis, dus gingen we ervoor. We moesten wel, we stonden bijna op straat. Wat volgde, was een jaar vol stress en veel verbouwingen. Niet alles konden we in één keer doen. Inmiddels zijn we bijna klaar en hebben we onze plek eindelijk gevonden. Ons droomhuis is ook helemaal opgeknapt. Ik loop er geregeld langs met de hond en het blijft jammer. Er wonen nu andere mensen, maar ergens denk ik nog steeds: dat hadden wij kunnen zijn." ■

'RAZENDSNEL KOCHTEN
WE EEN ANDERE WONING.
WE MOESTEN WEL, ANDERS
STONDEN WE OP STRAAT'